

Ének Lupitáért

Francis Alijs: Song for Lupita

Orloj

Ahogy az Óváros téri toronyra
futtában fölnézek, ketten hiányzunk:
akiből ez a tekintet maradt meg,
és akiből az a leblattolt dallam.
Az órafordulókkor egységnyi fanfárra
törlik körbe a mutatók az Orlojt,
utoljára mindig este tízkor,
a túlpartról metronóm diktál.
De a januári éjjel dermesztő,
fel is gyorsít a harsonás odafönn –
nem felvétel, de formaság.

Nem tudja még, hogy szederjes keze-
nyomát úgy őrzi meg a dallam,
ahogy a levételkor kiforduló
kesztyűből hiányoznak az ujjak.
Mert az Orloj nem tűri a puccsot
és nem zárkózik alkalmazotti ütemhez.
Kiszabja rögtön a büntetés tartamát,
amit a metronóm mér és hajt végre.
Ketten hiányzunk, akik így vezekelnek,
veszteglünk az éjjeli város lényeivel:
egyikünk már a Kožná sarkáról figyel,
s ugyaninnen visszhangzik a másik.

Amíg a család az udvaron vigasztalódik,
ő a konyhai csapnál helyben menetel,
és tölti egyik pohárból a másikba,
ami zuhog. Az animáció észlelhetetlen
pontatlansága mossa el a körvonalait,
a tátongó ablakon át huzattal telik a ház.
Bimbói kihegyesednek a lenge ruha alatt,
mint a lelkiismerete, ha a pazarlásra gondol.
Hogyan mérik űrtartalmát a maradéknak, ami
a legapróbb szabványkoporsón kívül marad?
Van-e szorzata tartamnak és szivárgásnak,
és mi a mértékegység, ha hat képkockás
animgif a gyászév?